

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE”

Anul XVIII.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 11.

CUPRINS:

Lucrarea de binefacere

Incă o ocazie

Ordinea evenimentelor

„Nu știi să sun
retragerea!”

Semințe vii

Semănători de viață

O revistă rodnică

Facerea de bine

Juniorii lui Isus

Lucrarea noastră de bine-
facere în Bulgaria

Fântâna și lemnele

Timpul de pregătire

Necrolog

Diverse

Lucrarea de binefacere

(Urmare din No. 10)

Printre noi sunt suflete sărmăne, fără cămin, și văduve. Am auzit pe un fermier bogat descriind situația unei văduve sărmăne, care era între ei. El deplângea starea ei lipsită, și apoi a zis: „Nu știu cum o trece ea această iarnă geroasă. Acesta e un timp foarte critic pentru ea”. Unii ca acesta au uitat Modelul, și zic prin faptele lor: Nu, Doamne, noi nu putem bea paharul tăgăduirii de sine, al umilirii și al sacrificiului pe care Tu l-ai băut, și nici să ne botezăm cu suferințele, cu cari ai fost botezat Tu. Noi nu putem viețui spre a face bine altora. Interesul nostru este de a ne îngriji pe noi înșine”. Dar cine ar trebui să știe, cum va trece văduva timpurile grele, dacă nu acei cari au grânarele pline? Mijloacele de a ajuta văduvei să birue greutățile stau la îndemâna lor. Și oare acei pe cari Dumnezeu i-a făcut economii Săi, cărora El le-a încredințat mijloace, să mai îndrăznească a le reține dela ucenicii cei lipsiți ai lui Isus? Dacă fac astfel, ei le rețin dela Isus. Vă așteptați oare ca Domnul să plouă pâine din cer pentru întreținerea celor lipsiți? Nu a pus El aceasta în mâinile voastre ca să le ajute și să-i binecuvinteze prin voi? Oare nu v'a făcut El uneltele Sale în această lucrare bună, spre a vă cerca, și a vă da prilejul de a vă aduna o comoară în cer?

Copiii fără tată și fără mamă sunt puși în brațele bisericii și Hristos zice către urmașii Săi: Luați pe acești copii lipsiți și creșteți-i pentru Mine, și veți primi pentru aceasta răsplata voastră. Am văzut dându-se pe față mult egoism în această privință. Mulți se întorc și zic, nu, când este vorba să primească în casele lor pe cei fără adăpost, dacă nu văd nicio dovadă deosebită, că făcând astfel vor avea vreun folos personal. Ei nu vor să știe sau să se îngrijească, dacă unii ca aceștia sunt mântuiți sau pierduți. Ei gândesc că aceasta nu-i privește. Ei zic împreună cu Cain: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Ei nu sunt voioși să fie turburați, sau să facă vreo jertfă pentru orfani, ci îi încredințează cu indiferență brațelor celor din lume, cari uneori sunt mai voioși a-i primi decât acești preținși creștini. La ziua lui Dumnezeu, aceia cărora cerul le-a dat ocazii de mântuire, vor fi chemați să-și dea socoteala.

Dar ei doresc să fie scuzați, și nu voiesc să ia parte la lucrarea cea bună, dacă nu pot face din aceasta un mijloc de câștig pentru ei. Mi-a fost arătat că aceia cari refuză aceste ocazii, de a face bine, vor auzi pe Isus, zicându-le: „Oridecâteori n'ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut". Vă rog să cetiți în Isaia 58:

„Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pribeag, și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului? Nu este oare aceasta postul ales de Mine: desleagă lanțul răutății, desleagă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l, și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului va fi coada oștirii tale. Atunci tu vei chema, și Domnul îți va răspunde, vei striga, și El va zice: „Iată-Mă! Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunec, și întunecul tău va fi ca ziua nămeaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădurelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă”.

Aceasta este lucrarea deosebită ce stă acum în fața noastră. Toată rugăciunea și abstenența noastră dela anumite alimente nu vor realiza nimic, dacă nu vom începe această lucrare într'un mod hotărât. Asupra noastră zac obligații sfinte. Datoria noastră ne este expusă lămurit. Domnul a vorbit către noi prin profetul Său. Cugetele și căile Domnului nu sunt ceea ce muritorii orbi și egoiști cred că sunt sau doresc să fie. Domnul privește la inimă. Dacă în ea locuște egoismul, El știe aceasta. Noi ne vom strădui poate să ascundem adevărul nostru caracter în fața fraților și surorilor, dar Dumnezeu îl știe. Nimic nu poate fi ascuns înaintea Lui.

Postul pe care Dumnezeu îl primește ne este descris. Acesta este, de a împărți pâinea ta cu cel flămând, și a aduce în casa ta pe cel isgonit. Nu aștepta întâi ca el să vină la tine. Nu e lucrarea lui de a te cerceta și a te ruga pentru ospitalitate. Tu trebuie să-l cauți pe el și să-l aduci în casa ta. Sufletul tău trebuie să dorească după el. Prin credință, tu trebuie să te prinzi de brațul cel atotputernic, care aduce mântuire, în timp ce cu cealaltă mână a dragostei să apuci pe cel apăsător și să-l ridici. E cu neputință pentru tine ca să te prinzi de brațul lui Dumnezeu cu o mână, în timp ce cealaltă mână este ocupată spre a te servi numai pe tine la propriile tale plăceri.

Dar oare, dacă vei întreprinde această lucrare de milă și dragoste, nu se va părea ea a fi prea grea pentru tine? Nu cumva vei da înapoi și vei fi zdrobit sub povara ei, iar familia ta să ajungă a fi lipsită de sprijinul și influența ta? O nu, Dumnezeu a înălțat cu grijă orice îndoială cu privire la această chestiune, și ți-a dat asigurarea, cu condiția ascultării tale. Această făgăduință acoperă tot ceea ce ar putea năzui o inimă dornică și tremurândă. „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede”. Numai să crezi, că Acela, care a dat făgăduința, este credincios. Dumnezeu poate reinnoi puterile corporale. Și mai mult decât atât, El declară că va face aceasta. Dar făgăduința Sa nu se termină aci. „Neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului va fi răsplătirea ta”. Dumnezeu va ridica o întăritură în jurul tău. Dar nici aci nu se oprește făgăduința. „Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde; vei striga, și El va zice: Iată-Mă!” Dacă

(Urmare la pag. 3)

Încă o ocazie pentru lucrarea lui Dumnezeu

Acum câteva săptămâni, întreaga Europă trăia într'o nesigurăncă încordată, temându-se că la un momnt dat se va deslănțui o conflagrație mondială. În timp ce peste tot se dădea cele mai arzătoare asigurări de pace, avioane de războiu erau gata să se avânte în luptă. Un spirit sinistru de distrugere, în aparență de neîmpiedecat, târa popoarele pe marginea unui dezastru internațional.

Ce s'a întâmplat atunci? Și din ce cauză? Zăpăciți și surprinși de iuțea evenimentelor, bărbați și femei au stat și și-au pus aceste întrebări. În momentul cel mai critic, când totul părea pierdut și nu mai rămăsese înaintea lor decât războiul, deodată, — și s'ar putea spune în mod misterios, — popoarele s'au întors înapoi de pe marginea prăpastiei și au garantat din nou pacea și metodele pacifiste. Într'adevăr norii întunecoși ai războiului se arătau jos, la orizont, dar furtuna s'a potolit și pacea s'a lăsat din nou peste Europa.

În timp ce lumea din jurul nostru se miră cum și de ce a venit iarăși această schimbare neașteptată, noi „oamenii Cărții” înțelegem bine însemnătatea evenimentelor actuale. După cum spune și Pavel: „Noi nu suntem în întunec”. Nu putem da greș în a vedea în această fază neobișnuită, o împlinire a celor scrise în cartea Apocalipsului: „După aceea am văzut patru îngeri, cari stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pețetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: „Nu vătămați pă-

mântul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeuului nostru!" Apoc. 7, 1—3.

Dumnezeu ne-a descoperit cum și de ce va mai fi ținută pacea în lume, când războiul pare singurul lucru care poate veni peste ea. Cerul ține vânturile războiului, și motivul pentru aceasta, într-un timp când sfârșitul este aproape și Isus dorește să vină pentru copiii Săi cari îl așteaptă, este faptul că lucrarea lui Dumnezeu n'a fost încă terminată. În mila Sa Dumnezeu oprește oștirile de demoni ai războiului pentru ca aleșii Săi să fie pecetluiți.

Dar noi avem nevoie să facem ceva mai mult decât să privim cu teamă și mirare cum Dumnezeu intervine cu mâna Sa înfrânătoare. Noi trebuie să vedem în aceasta un îndemn pentru ca noi să fim mai serioși și mai stăruitori în lucrarea noastră. Trebuie să ne înarmăm cu noi puteri în îndeplinirea sarcinilor noastre. O nouă râvnă trebuie să pună stăpânire pe noi de a duce mai departe povara noastră. Într'adevăr Dumnezeu a fost milostiv cu noi, acordându-ne încă un timp de pace pentru desvoltarea și întărirea puterilor noastre în vederea timpului strămtorării. Oare nu ne vom ridica noi în recunoștință să facem lucrarea care ne-a fost încredințată? În iubirea Sa pentru milioanele de oameni cari rătăcesc încă în pustiu păcatului, Dumnezeu a rânduit această zi ca o ocazie pentru poporul Său. Să folosim aceasta în toate privințele și să ne dedicăm din nou lucrării în spiritul Mântuitorului care zice: „Eu fac lucrarea care Mi-a fost încredințată cât este ziua: vine noaptea când nimeni nu poate lucra”.

W. R. Beach

Abonându-vă la: Sfetnicul Vieții, Amicul Tinerimii și Semnele Timpului, ajutați lucrarea de binefacere a asociației „Samariteanul Milos”.

Lucrarea de binefacere

(Urmare dela pag. 2)

te lași de apăsare și de vorbiri deșarte, dacă îți lași sufletul să caute pe cel flămând: „Atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunerecul tău va fi ca ziua nămeaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată ca un izvor ale cărui ape nu seacă”.

Cetiți Isaia 58, voi cari pretindeți a fi copii ai luminii. Indeosebi cetiți-l și răscitiți-l, voi cari n'ați fost voioși a suferi turburarea de a veni în ajutorul celor lipsiți. Cetiți-l, voi, ale căror inimi și case sunt prea strâmte de a găzdui pe cei fără cămin; cetiți-l, voi cari puteți privi cum orfanii și văduvele sunt apăsați de mâna de fer a sărăciei, și împilați de cei lumești și cu inimile împietrite. Dacă vă temeți că în familiile voastre va fi introdusă vreo influență care vă va da mai mult de lucru, cetiți Isaia 58. Teama voastră poate fi fără teme, și o binecuvântare va veni poate, pe care o veți cunoaște și vedea în fiecare zi. Iar dacă, pe de altă parte, se întâmplă că această faptă să ceară mai mult de lucru, decât de obicei, atunci priviți la Acela care a dat făgăduința următoare: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede”. Motivul pentru care poporul lui Dumnezeu nu e spiritual, și nu are mai multă credință este, — după cum mi s'a arătat, — pentru că ei au devenit sgârșiți din cauza egoismului. Profetul se adresează păzitorilor Sabatului, iar nu păcătoșilor, nici necredincioșilor, ci acelor cari au mari pretenții de evlavie. Nu mulțimea adunărilor (pe care le țineți) este care vă face să fiți primiți de Dumnezeu, nici mulțimea rugăciunilor, (ce le aduceți), ci făptuirea dreptății, a face lucrul potrivit la timp potrivit. Aceasta înseamnă, a ne îngriji mai puțin de noi înșine și a fi mai caritabili. Sufletele noastre trebuie să se desvolte. Atunci Dumnezeu le va face ca o grădină bine udată, ale cărei ape nu lipsesc.

Cetiți Isaia 1. „Când vă întindeți mâinile, Imi întorc ochii dela voi, și cât de mult v'ați ruga, n'ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge! Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut! Incețați să mai faceți răul! Invățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cei asupriți, faceți drepte orfanului, apărați pe văduve! Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării; dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabia veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit”.

Luna abonamentelor

Ca și în luna Mai din anul acesta, s'a hotărât ca dela 1 Noembrie și până la 15 Decembrie să fie o campanie de abonamente la cele trei reviste cari apar în Editura noastră, anume „Semnele Timpului”, „Amicul Tinerimii” și „Sfetnicul Vieții”, la care este invitat să ia parte fiecare membru Adventist de Ziua Șaptea.

Ținta noastră în această Campanie trebuie să fie:

Eu personal să fiu abonat la cele trei reviste.

Să abonez încă două persoane cunoscute.

Făcând aceasta, vom contribui și la mărirea fondurilor societății de binefacere „Samariteanul Milos”, cari vor fi întrebuințate pentru realizarea planurilor frumoase și nobile ale acestei societăți. Deci, toți la lucru!

Ordinea evenimentelor în călătoria poporului Advent către Cetatea Sfântă

Introducere

Studiul acesta ce urmează să apară în revista „Curierul Misionar”, a fost făcut de unul dintre frații noștri predicatori, E. L. Pingot, și a fost publicat în revista „The Ministry”. Autorul a făcut aceste studii din Mărturii cu scopul de a arăta cât se poate mai bine evenimentele cele mai de seamă ce avea să le întâmpine poporul advent în călătoria sa către Cetatea Sfântă și pentru faptul că unii caută să interpreteze greșit unele evenimente producând confuzie și rătăcire prin Comunități. Studiul acesta, însoțit de o schiță explicativă, care a apărut într'un număr trecut al revistei

„Curierul Misionar”, poate fi de mult folos întru înțelegerea ordinei evenimentelor din timpul din urmă.

Din paginile date de autor am ales pasagiile cele mai de seamă, în legătură cu subiectul amintit și ele vor fi publicate în coloanele acestei reviste.

Având în vedere vremurile solemne în care noi ca popor al lui Dumnezeu am ajuns, nădăjduesc că acest studiu din Mărturii va fi de un real folos pentru toți credincioșii noștri și deci îl recomandăm cu multă căldură în Comunitățile noastre.

M. Manea

Studii din Mărturii

1. Judecata de cercetare

a. Inceputul judecății de cercetare

„M'am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s'a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată”. Dan, 7. 13. 14.

„Venirea lui Hristos, descrisă aci, nu este a doua Sa venire pe pământ. El vine în fața Celui vechiu de zile în cer să primească domnia, mărirea și împărăția, cari vor fi date Lui la sfârșitul lucrării Sale de Mijlocitor. Această venire, iar nu a doua Sa venire pe pământ, este care trebuie să aibă loc, după profeție, la sfârșitul celor 2300 seri și dimineți, în anul 1844. Insoțit de îngerii din cer, Marele nostru Preot a intrat în Sfânta Sfintelor, și S'a prezentat

în fața lui Dumnezeu spre a săvârși și ultimul serviciu pentru oameni, lucrarea judecății de cercetare, și să facă ispășire pentru toți cari vor avea dreptul la binefacerile Sale”. — „Marea Luptă”, ed. engl. p. 480.

b. Inceputul soliei îngerului al treilea

„Când serviciul Domnului s'a sfârșit în Sfânta, și El a trecut în Sfânta Sfintelor și a stat în fața chivotului care cuprindea legea lui Dumnezeu, El a trimis un alt înger puternic cu o a treia solie. În mâna îngerului a fost pus un pergament și când s'a pogorît pe pământ cu putere și mărire el a vestit avertizarea înspăimântătoare, cu cele mai grozave amenințări cari au fost înfățișate vreodată omului. Solia aceasta avea de scop să pună în gardă pe copiii lui Dumnezeu, arătându-le ceasul ispitei și al chinului suferesc ce le sta în față. Ingerul a zis: „Ei vor fi aduși în luptă, piept la piept cu fiara și cu chipul ei. Unica lor nădejde pentru viața veșnică este de a rămâne statornici. Deși viața lor este în cum-

până, ei trebuie să se țină tari de adevăr”. Ingerul al treilea își încheie solia astfel: „Aci este răbdarea sfinților cari păstrează poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. În timp ce se repeta cuvintele, acestea el arăta către Sanctuarul ceresc”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 229.

c. Solia îngerului al treilea nu mai depinde de timp

„Domnul mi-a arătat, că solia îngerului al treilea trebuie să meargă și să fie vestită copiilor împrăștiați ai lui Dumnezeu, dar ea nu trebuie să depindă de timp. Văzui că unii produc o excitare falsă, provenită din predicarea unui timp; dar solia îngerului al treilea este mai tare decât timpul. Văzui că solia aceasta poate sta pe propria ei temelie și nu are nevoie de un timp ca s'o întărească; și ea va merge cu putere mare, își va face lucrarea ei și va fi terminată scurt în dreptate”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 76.

2. Sguduirea

a. Descrierea ei

„Am văzut pe unii cari cu credință tare și cu strigăte disperate se rugau stăruitor la Dumnezeu. Fața le era palidă și foarte îngrijorată dovedind lupta dinăuntru lor. Pe fața lor se zugrăvea tărie și seriozitate; picături mari de sudoare picau de pe fruntea lor. Din când în când fața li se lumina prin dovezile aprobării lui Dumnezeu, dar din nou ajungeau să aibă aceeași înfățișare solemnă, serioasă și neliniștită.

„Îngerii răi se grămădeau împrejur, împingând asupra lor întunecime care să-i facă să nu mai vadă pe Isus, pentru ca ochii lor să fie atrași de întunecimea din jurul lor, și să fie făcuți să se îndoiască de Dumnezeu, și să murmure împotriva Lui. Unica lor siguranță era de a ține privirea îndreptată în sus. Îngerii dela Dumnezeu aveau însărcinarea de a priveghea asupra poporului Lui, și când atmosfera otrăvitoare a îngerilor răi era adunată în jurul sufletelor îngrijorate îngerii cerești fluturau fără încetare aripile lor

deasupra-le ca să îndepărteze întunecul cel des". — „Experiențe și Viziuni”, p. 243.

b. Cauza sguidurii

1. Mărturia Martorului Credincios

„Am cerut lămuriri cu privire la sguidurea pe care o văzusem, și mi s'a arătat că ea va fi pricinuită de mărturia dreaptă, născută din sfatul Martorului Credincios către cei din Laodicea. Aceasta va avea înrăurirea ei asupra inimii celui care o primește și-l va călăuzi să înalțe idealul și să rostească adevărul cel drept”. — Idem, p. 243.

2. Unii se împotrivesc mărturiei

„Unii nu vor rosti această mărturie dreaptă. Ei se vor ridica împotriva ei și lucrul acesta va pricinui o sguiduire în poporul lui Dumnezeu.

„Am văzut că mărturia Martorului Credincios n'a fost nici pe jumătate ascultată. Mărturia solemnă de care depinde soarta bisericii a fost prea puțin prețuită, dacă nu a fost cu totul trecută cu vederea. Mărturia aceasta trebuie să dea naștere la o pocăință adâncă; toți aceia cari o primesc cu adevărat vor asculta de ea, și vor fi curățiți”. — Idem p. 244.

3. Invățăturile false — o cauză

„Spiritul lui Dumnezeu a luminat orice pagină a Sfintei Scripturi, dar sunt unii asupra cărora aceasta nu a făcut decât puțină impresie, pentru că cele cetite n'au fost înțelese pe deplin. Când vine sguidurea, prin introducerea de teorii false, acești cetitori superficiali nu mai găsesc nicio ancoră, ci se cern ca nisipul. Ei alunecă într'o direcție sau alta spre a urma după cum le dictează simțurile lor de amărăciune”. — „Mărturii către Predicatori”, p. 112.

3. Incercarea

a. Ce este această încercare?

„Nu este departe timpul când încercarea va veni peste fiecare credincios.... Acei cari puțin câte puțin s'au supus cerințelor

lumești, conformându-se obiceiurilor ei, nu le va veni prea greu să se predea acestei puteri mai de grabă decât să se supună batjocurilor, insultelor și amenințărilor cu închisoare și moarte. Lupta va fi dată între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. În acest timp, în Comunitate, aurul va fi despărțit de sguură. Adevărata evlavie va fi deosebită bine de cea aparentă și falsă. Multe din stelele pe cari le-am admirat pentru strălucirea lor se vor găsi atunci în întunec. Cei cari și-au însușit podoabele sanctuarului, dar nu s'au îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos se vor vedea atunci în propria lor goliciune”. — „Mărturii”, Vol. 5, p. 81.

.... „Tot astfel și creștinul cu numele se poate că acum nu se deosebește de creștinul cel adevărat; dar timpul este chiar în fața noastră când deosebirea va ieși în evidență. Când se va ridica împotrivirea, când bigotismul și intoleranța vor lua iarăși sceptrul, și va începe din nou prigonirea, atunci cei cu inima numai pe jumătate și fărnicii se vor clătina și vor părăsi credința; dar adevăratul creștin va rămâne statornic ca o stâncă, având credință tare și speranța mai neclintită chiar decât în zile bune”. — „Marea Luptă”, ed. engl. p. 602.

„Teribil este sfârșitul de care se apropie cu grăbire lumea. Puterile pământului unite la luptă contra poruncilor lui Dumnezeu, vor porunci ca toți, mari și mici, bogați și răraci, slobozi și robi, să se conformeze obiceiurilor. ... respectând un sabbat fals. Toți cei ce vor refuza să le urmeze, vor fi loviți cu pedepse aspre și în cele din urmă vor fi declarați că merită să fie osândiți la moarte. Pe de altă parte legea lui Dumnezeu poruncește ascultare față de ziua de odihnă a Creatorului, și amenință cu mânie pe toți cei ce calcă prescripțiile ei”. — Idem, p. 604.

„Sabbatul va fi piatra de încercare a credincioșiei; pentru că el este punctul cel mai combătut al adevărului. Când încercarea cea din urmă va veni asupra oamenilor, atunci linia de distincție va

fi trasă între cei ce servesc lui Dumnezeu și între cei ce nu-l servesc”.

b. La ce contribuie încercarea?

1. Ea curățește biserica

„Indată ce furtuna va veni, mulți cari pretind a crede în solia îngerului al treilea, dar cari nu au fost sfințiți prin supunere față de adevăr, vor părăsi poziția lor și vor trece de partea împotrivorilor. Prin unire cu lumea și prin participarea la spiritul acesteia, ei au ajuns să privească lucrurile cam în aceeași lumină ca și ea; și când încercarea va veni, ei vor fi gata să aleagă partea cea mai ușoară și populară. Bărbați de talent și cu o purtare plăcută, cari altădată se bucurau de adevăr, vor întrebuița puterile lor spre a amăgi și duce suflete în amăgire. Ei vor deveni cei mai înverșunați dușmani ai fraților lor de altădată. Când păzitorii Sabbatului vor fi aduși în fața tribunalelor de judecată spre a da seamă de credința lor, acești apostaziați vor fi agenții cei mai activi ai lui Satana în a-i acuza și a-i înfățișa într'o lumină rea și prin mărturii false și insinuări, vor atăta pe stăpânitori contra lor”. — „Marea Luptă”, ed. engl. p. 608.

„De fiecare dată când are loc o persecuție cei cari sunt martori se hotărăsc fie pentru Hristos, fie împotriva Lui. Acei cari arată bunăvoință față de cei condamnați din răutate dovedesc legătura lor cu Hristos. Alții nu se simt bine pentru că principiile adevărului le stau ca o piedecă în calea lor. Mulți se poticnesc și cad, depărtându-se de adevărul pe care odată îl susțineau. Aceia cari cad dela credință în vremuri de încercare; pentru că să fie în siguranță vor aduce mărturie mincinoasă și vor trăda pe frații lor. Hristos ne-a avertizat de toate acestea ca să nu fim surprinși de purtarea nefirească și crudă a acelora cari leapădă lumina”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 535.

„Când pomii fără fructe sunt tăiați ca să nu mai incurce pământul, când mulțimea fraților falși se va distinge de cei adevărați

vărași, atunci cei cari au stat re-
trași altădată vor ieși la iveală și
cu osanale se vor alătura stin-
dardului lui Hristos. Unii cari au
fost timizi și neîncredători în ei
înșiși se vor declara pe față pen-
tru Hristos și adevărul Său. Cel
care părea mai slab și șovăelnic
în Comunitate va fi atunci ca Da-
vid, lucrând totul cu bucurie și
îndrăzneală. Cu cât noaptea a-
pare mai întunecoasă pentru po-
porul lui Dumnezeu cu atât mai
puternic vor străluci stelele. Sa-
tana va chinui crunt pe credin-
cioși, dar în numele lui Isus ei
vor deveni mai mult decât birui-
tori. Atunci biserica lui Hristos
va apare frumoasă ca luna, cu-
rată ca soarele, dar cumplită ca
niște oști sub steagurile lor". —
„Mărturii", Vol. 5, p. 81.

2. Incercarea va veni înainte de re- vărsarea ploii târzii

„In timpul acela, când lucrea-
rea mântuirii e pe sfârșite, va ve-
ni strămtorare pe pământ și na-
țiunile se vor infuria; totuși ele
vor fi ținute în frâu ca să nu îm-
pedece lucrarea îngerului al treile-
lea. In timpul acela „ploaia târ-
zie" sau reînsufletirea dela fața
Domnului va veni să dea putere
glasului tare al îngerului al treile-
lea și să pregătească pe sfinți ca
să poată sta în timpul când se
vor vărsa ultimele șapte plăgi".
— „Experiențe și Viziuni", p. 85.

3. Ea face posibilă „strigarea cea tare" în plinăteata ei

„Marea lucrare de evangheli-
zare nu se va încheia cu o mai
mică manifestare a puterii lui
Dumnezeu de cum a fost caracte-
rizat începutul ei. Profețiile cari
s'au împlinit în revărsarea ploii
timpurii, la începutul Evanghe-
liei, vor fi împlinite încă odată la
sfârșitul ei. Aici este „timpul re-
însufletirii", la care se referă A-
postolul Petru când zice: „Pocăi-
ți-vă dar, și întoarceți-vă la Dum-
nezeu pentru ca să vi se șteargă
păcatele, ca să vină dela Domnul
vremile de reînviore și să trimi-
tă pe Cel ce a fost rânduit mai
dinainte pentru voi, pe Isus Hri-
stos". Fapte 3, 19, 20.

„Servi ai lui Dumnezeu, cu fe-

țele luminate și strălucind de
sfântă consacrare, vor merge din
loc în loc spre a vesti solia din
cer. Mii de glasuri pe toată fața
pământului vor răspândi averti-
zarea. Minuni vor fi săvârșite,
bolnavi vor fi vindecați și semne
și minuni vor urma pe credin-
cioși".

„Solia nu va fi răspândită atât
de mult prin aducere de argumen-
te, ci printr'o adâncă convingere
a Duhului lui Dumnezeu. Dove-
zile au fost vestite deja". — „Ma-
rea Luptă", ed. engl. p. 612.

4. Incercarea constituie un semn de a părăsi orașele mari

„Nu mai este timp acum pen-
tru ca poporul lui Dumnezeu să-și

mai îndrepte privirile spre plă-
ceri sau să-și strângă comori în
această lume. Timpul nu este prea
departe când, ca și ucenicii pe
vremuri, vom fi siliți să ne cău-
tăm refugiu în locurile pustii și
singurate. După cum impresu-
rarea Ierusalimului de armatele
romane a fost semnalul de fugă
pentru creștinii Iudei, tot la fel
când națiunea americană își va
asuma puterea prin darea decre-
tului de impunere a unui alt sa-
bat, aceasta va fi avertizarea
pentru noi. Atunci va fi timpul
să părăsim orașele mari, și timpul
potrivit de a părăsi pe cele mici
pentru a se adăposti în case re-
trase și locuri depărtate în
munți". — „Mărturii", Vol. 5, pp.
464, 465,

„Nu știu să sun retragerea“!

Față în față se aflau două oștiri,
gata a-și măsura puterile, a-și do-
vedi temeinicia pregătirii. Amân-
două doreau cu înfocare biruința,
amândouă se socoteau sigure de
victorie. Era greu a se spune mai
dinainte de partea cui va fi reu-
șita. A sosit și ora când să se
sune atacul. Un timp, cumpăna
situației a stat neclintită. Dar dela
un timp, una dintre părți, după
toate socotelile tactice, părea a-și
da seama că sorții izbânzii înclină
să favorizeze partea adversă și
de aceea, comandantul a dat or-
din ca gornistul să sune retrage-
rea. Când ordinul acesta a ajuns
până la gornist, acesta și-a adu-
nat toate puterile și a sunat cu
mare răsunet „înaintarea"! Au-
zind ostașii un așa sunet de înai-
ntare, au crezut că ajutoare deo-
sebite le-au fost trimise și au por-
nit cu chiote de voieșie la înai-
ntare. Biruința pe care au câști-
gat-o a fost mare iar perspectiva
înfrângerii a fost înlăturată. Când
comandantul a voit personal să
se convingă pentru care motiv
gornistul a sunat „înaintarea", a
primit un răspuns prompt: „Să
trăiți Domnule comandant, eu nu

știu să sun decât „înaintarea", eu
nu știu să sun retragerea, pen-
trucă nici nu am învățat-o vreoa-
dată"!

Ilustrațiunea aceasta este plină
de învățăminte. Vieța creștinu-
lui este o vieță de luptă împo-
triva păcatului, a ispitelor dife-
rite și a îngerilor răutății cari lo-
cuesc în atmosfera ce ne încon-
joară. In multe locuri din Sfânta
Scriptură vieța ne este prezen-
tată astfel. La sfârșitul vieții sale,
Sf. Apostol Pavel zicea: „M'am
luptat lupta cea bună, mi-am is-
prăvit alergarea, am păzit credin-
ța". 2 Tim. 4, 7. Lui Timotei, îi
scria astfel: „Luptă-te lupta cea
bună a credinței, apucă vieța
veșnică la care ai fost chemat".
1 Tim. 6, 12. „Niciun ostaș nu se
încurcă cu treburile vieții, dacă
vrea să placă celui ce l-a scris
la oaste". 2 Tim. 2, 4. Și arăta
foarte lămurit că adevăratul cre-
știn înțelege scopul vieții altfel
decât ceilalți semeni ai săi când
spune: „Toți cei ce se luptă la
jocurile de obște se supun la tot
felul de înfrânări. Și ei fac lucrul
acesta ca să capete o cunună care
se poate vesteji. Noi să facem lu-

crul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji". 1 Cor. 9, 25. Comunității dintre Ebrei, marele apostol îi scria multe sfaturi și îndemnuri foarte importante, potrivite de altfel pentru biserica lui Dumnezeu din toate timpurile, accentuând asupra faptului că un credincios care a cunoscut cu adevărat pe Dumnezeu, nu se va da înapoi din lupta credinței, oricâte sacrificii ar cere această credință. El zicea astfel: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteaptă o mare răsplătire. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar **dacă dă înapoi**, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. **Noi însă nu suntem din acei cari dau înapoi ca să se piardă** ci din acei cari au credință pentru mântuirea sufletului". Ebrei 10, 35, 37—39.

Totdeauna credința cea adevărată a fost dovedită prin fapte de credincioșie, curaj și ascultare. Astfel suntem chemați și noi în aceste vremuri la aceeași credincioșie care a caracterizat pe înaintașii noștri, spre a dovedi în orice vreme și mai ales în acest timp al Campaniei de Toamnă. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că poporul Său a răspuns și în anul acesta chemării Sale cu inimă întreagă și voioșie, cum zice și Psalmistul: „Poporul Tău este plin de înflăcărare când îți aduni oștirea în ziua campaniei Tale — trd. germ.) cu podoabe sfinte ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine ca roua". Ps. 110, 3.

Dovezile acestea au fost făcute de toate Comunitățile noastre, printre cari s'au evidențiat cele de mai jos cari au comandat peste ținta pusă de Conferință; și au terminat Campania până la 10 Octombrie, următoarele Comunități: 1) Pitești, 2) Greci, 3) Săpata de Jos, 4) Cioroiși, 5) Ciurari.

Cu încredere în Acela care va da răsplata fiecăruia după străduința sa și cu dorința ca toți să ne grăbim a ne face datoria cu bucurie, dorim binecuvântarea ce rească tuturor credincioșilor noștri.

G. Graur

Semințe vii

De curând mi-a căzut în mână una din revistele noastre, în care era publicată următoarea istorisire:

„In timpul unei călătorii la piramidele din Egipt, Lordul Lindsay, un cercetător englez bine cunoscut, se găsea în fața unei mumii care, după inscripția de pe ea, dată de aproape 2000 de ani. Mumia avea într-o mână o mică rădăcină rotundă. Vrând să afle cât poate dura vieța vegetală, luă rădăcina și o plantă într'un pământ bine luminat de soare. El o îngriji cu atenție și spre marea sa mirare și bucurie, după câteva săptămâni rădăcina începu să crească și în curând ajunse o floare frumoasă — o floare la fel cu aceea care înflorise și se vestejise în Egipt cu mai mult de două mii de ani în urmă. Cu toate că timp de două mii de ani rămăsese neroditoare, ea înflorise acum!”

Povestirea aceasta mă face să mă gândesc la tipăriturile noastre.

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut”, zicea apostolul Pavel. În vasul de lut al trupului nostru, Dumnezeu ne îndeamnă să purtăm în lume comoara Evangheliei spre a fi semănători de vieață. În vasul de lut al publicațiilor noastre, El ne poruncește să ducem la cei cari pier, ultima solie a mântuirii.

„Scrierile noastre seamănă sămânța Evangheliei și sunt unelte prin cari se câștigă pentru Hristos mai multe suflete decât se câștigă prin predicare. Comunități întregi au fost înființate ca rezultat al răspândirii lor. În lucrarea aceasta, fiecare ucenic al lui Hristos are de îndeplinit un rol”. — Review and Herald, 10 Iunie 1880.

De am crede noi în puterea minunată a soliei! Se poate că tocmai articolul care nu ne prea place va aduce un suflet la adevăr. Felurimea subiectelor prezentate în scrierile noastre are tocmai scopul de a ajunge la diferite categorii de oameni. Să credem în puterea soliei!

O soră sfioasă, dar care dorea să facă și ea lucrare misionară, puse o revistă într'un automobil ce se afla în stație la marginea trotuarului. Sabatul următor o doamnă și un domn necunoscuți au luat parte la ora misionară. În urma unui apel ce s'a făcut, ei s'au ridicat și au făcut o însemnată comandă din numărul revistei misionare pe care îl găsisse în automobilul lor. Fiind întrebați, am aflat că au fost mișcați de un articol. Nu după mult timp au primit adevărul în întregime. Omul acesta, un industriaș bogat, a angajat imediat doi secretari pentru răspândirea revistelor însoțindu-l în lucrarea sa misionară.

ră. Numai el singur a răspândit sute de mii de exemplare și susține lucrarea prin daruri frumoase. Într'adevăr, scrierile noastre poartă în ele o sămânță de vieață mai puternică și cu mai cu efect decât aceea care se găsește în micul bob de grâu din care va răsări planta, floarea, fructul, sau decât în neînsemnata ghindă care va da naștere maiestosului stejar.

Sunt șaptesprezece ani de când cineva a vândut la Lyon un exemplar din „Calea către Hristos”, o mică sămânță cu totul pierdută în acest mare oraș al Franței. Mai târziu, doamna care cumpărase cartea s'a stabilit la Roanne. Ei îi plăcea cartea. În luna Ianuarie din anul trecut, un domn care făcuse cunoștință cu doamna aceasta, a comandat un exemplar din această carte la editura noastră. Puțin mai târziu el a făcut o nouă comandă de șase exemplare, apoi o alta de douăzeci și încă o comandă de douăzeci și cinci de exemplare. La rândul său, unul dintre prietenii săi din Vichy, căruiua îi vânduse o carte, a făcut și el mai multe comenzi importante.

După ultimele informații pe cari le-am primit acum două săptămâni, aceste persoane au primit în total 200 de exemplare din „Calea către Hristos”, 50 de exemplare din cartea fratelui J. Vuilleumier „l'Apocalypse”, precum și alte scrieri. Câteva persoane s'au adunat ca să asculte solia lui Dumnezeu cu ocazia vizitei unuia dintre predicatorii noștri, și apoi și mai mulți dintre ei au mers 400 de kilometri până la Marsilia, în luna Iulie anul trecut, pentru a lua parte la Adunarea Anuală. Dumnezeu ne-a dat fără îndoială acea mare bucurie de a culege roadele miciei semințe aruncată în pământ cu șaptesprezece ani în urmă și de a vedea cum ultima solie a pătruns definitiv într-o nouă regiune în Franța.

Lumea este amenințată de ultimele plăgi. Furtuna se deslănțuiește pe un cer amenințător. Ziua este pe sfârșite. Noi trebuie să lucrăm cu toată graba. Acum este

timpul când secerișul așteaptă pe secerători. Unde sunt lucrătorii? Unde sunt semănătorii de vieață purtând sămânța veșnică? Dumnezeu face să apară o armată de bărbați și femei pentru a însă-

mânța marele câmp înțelenit. Frații și surorile noastre să asculte chemarea Stăpânului secerișului și să răspundă: „Iată-mă, trimite-mă!”

F. Charpiot

Semănători de vieață

Vântul de nelegiuire, scepticism, ură și violență care suflă asupra lumii ne face să ne ducem cu mintea la vremurile lui Noe. Omenirea trăiește clipe de groază. Mulțimea se îngheșue, se izbește, însetată după plăceri, turburată de patimi, chinuită de desamăgirea, neliniștea și groaza ruinei și a morții. Este asemenea unei corăbii fără busolă și fără cârmaci pe un ocean infuriat, plin de stânci amenințătoare. În mijlocul acestei furtuni Dumnezeu a ridicat farul soliei advente ale cărei raze de nădejde luminează calea ce duce la portul veșnic ale cărui liniștite contururi au început să se zărească. Singura scăpare în ora strâmtorării ce se apropie, este sigiliul lui Dumnezeu. Numai cei cari vor purta semnul acesta al aprobării divine vor fi feriți când se va deslănțui furtuna. Scopul soliei advente este de a îndemna pe oameni să cerceteze Biblia și Mărturiile Spiritului Profetic spre a scăpa, în ziua cea mare, de răzbușarea ce este gata să vină asupra unei lumi rătăcite și necredincioase.

Un îndoit privilegiu

Poporul advent se bucură de un îndoit privilegiu ce constituie în același timp și o îndoită obligație. În primul rând poporul acesta se bucură de lumina pe care Dumnezeu i-a dat-o; el trebuie să caute sfințirea și biruința asupra păcatului care-i este necesară pentru primirea individuală pe frunte a sigiliului ocrotitor.

După ce a făcut experiență în serviciu, el trebuie să ducă lumii solia și să lucreze pentru ca să mântuiască „pe unii dintre ei”.

Aceste două aspecte ale experienței creștine se leagă și se

completează între ele; nu se poate una fără cealaltă. Cel care este sfințit reflectează lumina cerului. Cel care iubește ascultă și servește. El nu poate rămâne nelucrător, indiferent și neroditor. Iubirea îl constrânge să facă slujba de trimis, împuternicit al lui Hristos. 2 Cor. 5, 20.

„Să fiți fără prihană și curați; copiii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus cuvântul vieții”. Filip. 2, 15, 16.

„O epistolă scrisă”

Milioane de oameni nu mai găsesc astăzi nicio plăcere să mai citească Biblia și nici să răspundă chemării divine. Dumnezeu a prevăzut aceste stări de lucruri. Oameni sfințiți prin ultima solie trebuie să meargă în mijlocul întunecului de astăzi ca niște evanghelii vii, „ținând sus cuvântul vieții”, tâlmăcit în cuvintele și faptele din viața lor, cari sunt întruparea vieții lui Dumnezeu. La aceasta sunt chemați să meargă în lume frații și surorile noastre și mai ales colportorii noștri.

Unul dintre colportorii noștri ne povestea cu ocazia unui curs ce s'a ținut de curând într'un ținut izolat, că a găsit o doamnă care studiază acum Biblia. Cu mulți ani în urmă ea cumpărase o carte dela un colportor care, în momentul de față, se odihnește de ostenele lui. „Imi plăcea să-l ascult, spunea doamna aceasta; știa să explice așa de bine Sfânta Scriptură. El îmi făcea bine”.

Din ochii multora au curs lacrimi când au auzit de moartea colportorului care-i vizitase mulți ani de-a-rândul. „Omul acesta era un prieten al casei; ne bucu-

ram când îl vedeam venind. Părea că aduce cu sine atmosfera cerului”.

Unul încearcă să-și amintească trăsăturile colportorului care-i făcuse cunoscut adevărul. Mișcat, el zise: „Cred că nu fac un păcat, dar să-l revăd mi-ar face mai mare bucurie decât dacă aș vedea un înger din cer”.

Un colportor întreat cu îngrijorare de o doamnă care dorea să știe dacă crede în revenirea lui Hristos, păzește Sabatul, etc., acesta răspunse afirmativ. Atunci doamna fugi în grădina chemând pe bărbatul său. „Vino repede, Dumnezeu ne-a trimis îngerul din Apocalips 14”.

Un alt colportor își întrerupsese lucrul spre a se îngriji de o mamă bolnavă, făcând curățenie în casă și pregătind mâncarea. La reîntoarcerea bărbatului, bolnava răspunse la întrebările lui pline de mirare prin aceste cuvinte: „Astăzi de dimineață Dumnezeu a trimis un înger”. Și lacrimi de emoție și recunoștință au început să-i curgă din ochi.

Dumnezeu dorește ca bărbați și femei să meargă din casă în casă ca adevărați Evanghelii vii, fiind sus Cuvântul Vieții și având inima plină de iubirea lui Hristos.

F. Charpiot

O revistă rodnică

Mari bucurii și binecuvântări am primit în cursul acestei Campanii cu revista de Toamnă. Și cu toate împrejurările nefavorabile, ba chiar protivnice, s'a putut observa o bucurie și o voieșie pe care nu o poate avea decât o inimă locuită de influențele Spiritului Sfânt. Copii de cea mai fragedă vârstă precum și bătrâni împovărați de greutatea anilor au fost văzuți la datorie dând ascultare chemării celei mari, de a fi colaboratori împreună cu îngerii cerului.

Noi am avut o Campanie dublă, dar am văzut Comunități întregi, unde nu a mai rămas nici măcar o revistă. Cu toată dublarea numărului de exemplare, pretutindeni se aude: „Au fost puține, trebuiau mai multe”. Unul

dintre frații predicatori ne scrie: „Ar fi trebuit încincit numărul de reviste, având în vedere împrejurările în cari ne găsim”. Mulțumim lui Dumnezeu pentru spiritul care este în rândul credincioșilor. Un alt frate, a luat o revistă, a scris și o scrisoare cu cuvintele cele mai alese și mai mișcătoare prin care a arătat însemnătatea și scopul revistei. Apoi împreună le-a trimis unui cunoscut. După câteva zile, factorul i-a adus un mandat cu suma de 2.000 de lei. A primit pe o revistă costul a două sute de reviste. Personal am vorbit cu un domn, și i-am dat revista, la care dânsul mi-a răspuns: „Domnilor, faceți o bună lucrare. Aveți o misiune înaltă. Vreau să fac un dar deosebit pentru lucrarea d-voastră de binefacere”.

R. Artinian

Tinerii din Comunitatea Popa-Tatu au luat parte cu multă râvnă la lucrarea cu literatură.

Influența literaturii

Intr'o revistă catolică din Zagreb, Jugoslavia, a apărut un articol împotriva Adventiștilor. Sunt numai câteva sute de Adventiști în această provincie, dar articolul spune: „Trebuie să facem ceva împotriva acestor Adventiști. Sunt 30.000 (nu sunt de fapt decât 3.000 în întregul regat) în această provincie. Ori unde mă duc sunt întâmpinat de un Adventist care încearcă să-mi vândă o carte. Trebuie să înăbușim pe acești Adventiști”.

Henry F. Brown

Facerea de bine

Incet, încet, frigul începe să se abată tot mai mult și prin partea noastră, și odată cu desgolirea pădurilor de frunzișul cel bogat, odată cu focul ce începe să fie aprins prin case, se dau la iveală atâtea mizerii și suferințe.

Iată bordeiul bătrânei, lipsit de foc și de alimente. Sgribulită într'un colț al colibei, și acoperită cu ce a găsit mai gros prin casă, bătrâna își dapănă firul amintiri-

lor și lacrimi încep să-i curgă pe obraji, văzându-se lipsită și părăsită de toți. Frigul o strânge din ce în ce mai tare, și gândul că nu va avea nici ce să mănânce o înfioară. . . .

O femeie vădăvă cu câțiva copii golași, privesc cu multă groază spre lunile de iarnă ce le stau în față. În casă nu au de niciunele, căci cu toată truda ei nu a putut face față decât nevoilor i-

mediate, și de abia i-a fost cu putință să împlinescă cerințele zilnice, iar nicidecum să-și mai strângă și provizii pentru iarnă. Și văduva ar trece mai ușor aceste luni, dacă lângă ea n'ar fi și copilașii, pentru cari mai bine se lasă nemâncată, numai și numai să-i știe pe ei sătui și sănătoși. Unii merg și la școală și aceasta mărește și mai mult grija ei.

Cartea Sfântă ne spune că Isus Hristos a simțit mai mult decât oricine povara de a aduce o alinare suferințelor și nevoilor oamenilor, căci ori pe unde mergea, un singur gând îl mâna, și anume de a face binele și de a șterge lacrimile sufletelor îndurerate.

Ce pildă măreață pentru noi, creștinii de azi!

Una dintre datoriile cele mai mari, ce revine fiecărui creștin în parte, este tocmai aceasta de a

iarna aceasta se va împărți celor săraci ajutoare sub diferite forme, continuându-se planul cu funcționarea de cantine pentru săraci, unde bătrâni, văduve, orfani și oameni cu totul lipsiți, vor găsi o hrană caldă și întăritoare.

„Cine pe săraci ajută, pe Dumnezeu împrumută”, spune proverbul Scripturii și păstrat încă din bătrâni. Și lucrul chiar așa este. Oare nu spune Domnul Isus că dacă unuia din aceștia mici și neînsemnați oameni și copii în miserie și lipsă grea, i-am venit în ajutor, am dat lui Isus? El Se identifică cu toți aceștia și găsește o mare bucurie văzând pe credincioșii Săi făcând fapte de bine și de milostenie față de cei în nevoie.

Și acum, voind a veni într-o măsură și mai mare în ajutorul lor, s'a orânduit un plan prin care

făcut, noi ajutăm acestei ramuri binecuvântate.

De aceea, iubiți frați, nu neglijați această ocazie ca în răstimpul dela 1 Noembrie la 15 Decembrie, să vă abonați pe dvs. cât și pe încă doi sau trei inși la aceste minunate reviste, știind că din toate aceste abonamente făcute în acest interval de timp, asociația „Samariteanul Milos” va primi un ajutor, spre a-și face lucrarea de bine în această țară iubită a noastră. Cei cari stunt deja abonați, să-și reînnoiască acum abonamentele.

Iată și o ocazie minunată când, cu ocazia sărbătorilor Crăciunului sau Anului Nou, am putea face cel mai folositor și mai prețios cadou rudelor și prietenilor noștri, un dar ce le va fi mereu proaspăt în minte, deoarece la fiecare lună le va mai sosi un număr nou, interesant și plin de învățături din cele mai alese și mai folositoare, atât pentru corp, cât și pentru suflet.

Aceste trei reviste: Sfetnicul Vieții, Amicul Tinerimii și Semnele Timpului, alcătuiesc un mănunchiu ales și prețios, ce nu ar trebui să lipsească din casa niciunui membru sau prieten de adevăr, și din casa niciunei rude sau prieten iubit al nostru, al cărui bine și a cărui fericire o dorim.

Nu uitați că sămânța aruncată astăzi în felul acesta, își va găsi rodirea în multe suflete, și o mulțime de nevoiași vor binecuvânta pe aceia cari au luat parte la această Campanie de abonamente din luna Noembrie până la 15 Decembrie, deoarece asociația de binefacere „Samariteanul Milos” le va veni pe toate căile în ajutor.

Cine dorește binele semenilor săi, cine dorește a păși pe urmele lui Isus, și ca odată să audă cuvintele plăcute, amintite în Matei 25, 34—40, cine dorește a veni cu o clipă mai de vreme în ajutorul atâtor lipsiți și îndurerați, cine dorește a da o mână de ajutor lucrării de binefacere în țara noastră, să ia parte la această Campanie de abonamente și să îndemne și pe alții a se abona.

V. Florescu

La Colonia din Svoghe lucrarea de binefacere aduce bucurie și sănătate multora dintre acești micuți. Numai așa se merge pe urmele lui Isus.

căuta să vină în ajutorul celor lipsiți și în nevoie.

Tocmai de aceea, având în vedere lucrarea aceasta, la care ne chiamă exemplul Marelui Învățător, Isus Hristos, Cuvântul Său scris, exemplul sfinților apostoli și îndrumările Spiritului profetic pentru aceste zile din urmă, noi am socotit de bine a porni în ajutorul celor nevoiași.

În scopul acesta s'a înființat asociația de binefacere și de asistență medicală, „Samariteanul Milos”, urmărind împlinirea nevoilor celor în lipsă și căutând să aducă și tămăduire corpului, prin înființarea de dispensarii și sanatorii, unde mulți să poată afla o ușurare de durerile lor și unde să-și recapete sănătatea.

La fel ca și anul trecut, și în

să se ajute acestei asociații de binefacere și asistență medicală, „Samariteanul Milos”, ca să-și atingă ținta urmărită, anume de a se face de folos concetățenilor acestei frumoase țări românești, atât în zilele de bine, cât și — Doamne ferește! — în zilele de restrîște.

Planul acesta este ca și cel amintit în Curierul Misionar din luna Mai de anul acesta, și anume ca să căutăm a abona pe cât mai mulți la cele trei reviste: Sfetnicul Vieții, Amicul Tinerimii și Semnele Timpului, achitând costul întreg al abonamentelor. Din acest cost al revistelor, Editura a binevoit să acorde o mare parte în folosul acestei asociații de binefacere „Samariteanul Milos”, astfel încât, prin fiecare abonament

DENTRU CEI MICUȚI

Juniorii lui Isus

Nimic nu este mai frumos pentru un junior sau junioră, care face parte din oastea Prințului Emanuel, decât de a avea o inimă curată, iubitoare și curajoasă. Mulțumim lui Dumnezeu, că de-a-lungul tuturor veacurilor, istoria ne amintește de faptele curajoase și strălucite ale acestor tineri.

De astă dată juniorele să asculte istoria a două fete pline de curaj și statornicie.

Departate de locul unde stați voi acum și cetiți aceste rânduri, pe o insulă înconjurată de apele Oceanului Indian, două fete au ascultat timp de mai multe zile istoria copilului Isus, Fiul lui Dumnezeu, venit pe pământ să cheme pe copii la Sine și să le dea prețioase bucurii și mângâieri. Ele se minunau din ce în ce mai mult și inimile lor doreau să cunoască mai de aproape pe Isus, să-L vadă și să meargă și ele când El le va chema. Observaseră o deosebire între Isus și idoliilor lor, la cari se închinau tata și mama, și anume că aceștia erau reci, și când se întâmpla să se atingă de ei și să cadă sau să se răstoarne, nu se mai mișcau din locul unde cădeau, până ce nu se ducea una din ele și îi așeza din nou în poziția de mai înainte. Dar nu tot așa era cu Isus. Ele auzeau că Isus vorbea, umbla, chema pe copii la El, și-i strângea în brațele Sale iubitoare. Fetele se hotărîră să se facă creștine și să primească botezul.

Când a auzit tatăl lor de această hotărîre, s'a umplut de mânie și a încercat toate mijloacele ca

să le împiedece. La urmă văzând hotărîrea lor neclintită zise: „Am să omor pe omul care va îndrăzni să vă boteze”. A venit și ziua mult așteptată de ele și suferințele lor păreau o nimica față de bucuria că vor deveni creștine. La țărmul Oceanului, cei cari urmau să primească botezul se pregăteau. Tatăl fetelor observă că printre ei se găseau și copilele lui. Când de pe țărm se auziră cântările serviciului, el alergă acasă și căută cuțitul de vânătoare. (E un cuțit lung, incovoiat și foarte ascuțit). Răscoli peste tot dar nu putu să găsească cuțitul. Atunci alergă din nou la țărm și văzu cum fetele lui se pogoară în apă îmbrăcate în costume albe și își așteptau rândul să primească botezul. Tatăl nu mai putea de mânie. Se hotărî să omoare și pe copile. Fuși din nou acasă și iar răscoli peste tot, căutând cuțitul, dar nici de astă dată nu-l găsi. Observă însă într'un colț un lemn, un fel de măciucă, pe care îl luă și alergă la locul botezului, tocmai când fetele ieșeau din apă. Le-a bătut așa de rău și de nemilos, încât misionarul și soția lui și-au ascuns fețele ca să nu vadă

și să audă loviturile îngrozitoare cari cădeau fără milă pe brațele și spatele fetelor. El însuși s'a mirat de statornicia și hotărîrea lor.

A doua zi a venit la misionar și i-a spus că felul cum fetele lui au suportat suferințele, i-a zdrobit inima și că nu mai are nicio dorință, decât de a cunoaște și el pe Isus dela care să-și ceară iertare pentru inima lui crudă și nemiloasă, dar care acum era zdrobită de durere și de părere de rău.

Dumnezeu a răsplătit credințioșia acestor juniore și vă va răsplăti și pe voi, dacă veți rămânea credincioase și statornice păzind Legea și Făgăduința Juniorului.

R. Artinian

Important

Pentru drumul cel greu al vieții de creștin, tinerii și tineretele, precum și orice credincios în solia îngerului al treilea, vor căpăta un toiaș de sprijin în cartea „Solii către Tineret”, care este acum sub tipar. Sfaturile ei inspirate de Dumnezeu vor fi ca un balsam pentru sufletele istovite, dându-le un nou imbold pe calea spre ceruri. Cartea va avea 350—400 de pagini. Pregătiți-vă pentru procurarea ei.

Corul Comunității Galați.

Lucrarea noastră de binefacere în Bulgaria

În ultimii ani, conducerea lucrării noastre din Bulgaria, simțind marea nevoie a sărăcimii, a găsit de cuviință să desvolte și mai bine lucrarea de binefacere și mai cu seamă între locuitorii periferiei Capitalei. De aproape trei ani, membrii celor două Comunități ale noastre din Sofia au luat parte activă în campaniile acestei lucrări creștinești, și Dumnezeu a binecuvântat în mod bogat această muncă pentru îngrijirea familiilor sărace ale Capitalei.

Dumnezeu, care a semănat sămânța de milă și iubire pentru aproapele în inima samaritanului milos, despre care Domnul Hristos a vorbit într-una din pildele Sale, găsește și astăzi inimi în Comunitățile noastre, prin cari vrea să ajute pe cei suferinzi și în nevoi și astfel să ducă la bun sfârșit lucrarea Sa de salvare de suflete.

Din rapoartele autorităților chiar, se vede foarte lămurit că membrii Comunităților noastre din Sofia au îmbrăcat, au hrănit și îngrijit mii de copii, tineri și bătrâni din oraș. Prin această frumoasă lucrare de binefacere, am câștigat cu ajutorul Domnului simpatia și inimile multor persoa-

~~~~~  
Personalul de conducere al Coloniei Svoghe  
~~~~~


ne cu influență. Am primit dela diferitele autorități ale Sofiei zeci de scrisori de mulțumire pentru această lucrare săvârșită de către membrii Comunităților noastre cu așa mare lepădare de sine.

Marea lucrare de facere de bine în care luăm parte în mod activ, este bine apreciată de toți concetățenii noștri luminați. Noi ca popor purtând tripla solie la toate popoarele, limbile și națiunile, recunoaștem că paralel cu predicarea Evangheliei, trebuie să meargă și lucrarea de binefacere, și de aceea ne silim din toate puterile să fim de folos concetățenilor noștri și prin

Colonia noastră din Svoghe

La Nord de Sofia, la vreo 40 km. depărtare, într-una din cele mai frumoase localități din partea locului, în mijlocul frumuseților încântătoare ale naturii, la poalele munților Balcani, se găsește înconjurat de păduri frumoase micul sat climateric Svoghe, care în același timp este și gară pe linia Sofia-Mezdra, și în care în fie-

care zi de sărbătoare găesc refugiul de căldurile mari ale verii, mii de locuitori ai Sofiei. Aci, în văile răcoritoare ale munților Balcani, și lângă apele limpezi ale râului Iscar, ei se odihnesc, și seara, cu puterile reînnoite se înapoiază acasă. Mulți oameni mai bogați petrec săptămâni și luni întregi în locul acesta binecuvântat de Dumnezeu, respirând aerul de munte întăritor și își refac puterile istovite în cursul unui an întreg.

În anul 1935, conducerea lucrării noastre din Bulgaria a cumpărat o frumoasă vilă din localitatea climaterică Svoghe, vilă care până atunci fusese proprietatea doctorului palatului, Rusi M. Rusev, decedat acum 4 ani. În curtea largă a vilei, cu numeroși brazi frumoși și în camerele ei igienice, conducerea societății noastre de binefacere, de trei ani încoace în sezoanele de vară primește copii săraci din Sofia, cari din cauza sărăciei nu se pot duce la aer niciodată. În acest loc frumos, am reușit, cu ajutorul lui Dumnezeu, să salvăm dela moarte sigură din cauza anemiei și mizeriei zeci de copii săraci dela periferia orașului Sofia.

Primăria orașului, Departamentul „Ocrotirii sociale”, de mult căuta să găsească modalitatea de a restabili sănătatea copiilor familiilor sărace din orașul cel mai mare al Bulgariei. Și în cele din urmă a găsit o mână de ajutor în activitatea aceasta a mișcării noastre. De trei ani, primă-

(Urmare la pag. 16)

~~~~~
Mulți copii din familii sărace au fost ajutați în felul acesta de Colonia Svoghe.

Fântâna și lemnele

„Voiu face minuni“. Exod 34, 10

În India Centrală fusese o foamete mare. Ca și în vremea lui Ilie, timp de trei ani nu căzuse nicio picătură de ploaie. Din cauza arșiței pământul se încinsese ca un cuptor. Pe suprafața pământului apărură crăpături mari și atât de adânci încât pietrele aruncate înlăuntru, după sgomotul pe care îl făceau în cădere, părea că nu vor mai atinge fundul. Nu se găsea nici hrană și nici apă și copiii mureau în toate părțile pe străzi. Aproape de stațiunea misionară se săpase un șanț de vreo șaptezeci metri în lungime și treizeci lățime. În cursul foametei acest șanț se umpluse cu corpurile moarte ale victimei-lor foametei.

Două femei misionare cari aveau conducerea misiunii, își luară răspunderea pentru cele 500 de suflete. Pentru hrană se adusesse grâu din niște ținuturi foarte îndepărtate, dar lipsea apa. Toate fântânile din oraș secase, atât cele pentru săraci cât și pentru diferite caste, iar în cele din urmă și cea dela stațiunea misionară. Această lipsă fu grozav de disperată. În toate părțile copiii zăceau gemând: „Apă! Apă!“ Iar cei adulți se îmbulzeau în agonia setei după ultimele picături prețioase de apă.

Cele două misionare umblau prin stațiune rugându-se și suspinând în sufletul lor. Odată cu creșterea arșiței rugăciunile lor se înălțau la Dumnezeu tot mai stăruitoare.

Între timp uneia din aceste două misionare i se prezentă o promisiune, dar atât de deosebită încât părea cu nepuțință de aplicat. „Orice loc pe care îl va călca

talpa piciorului vostru vi-l dau vouă“. Iosua 1, 3. Ea și-a fixat cu tărie amândouă picioarele pe această făgăduință zicând: „Iată Doamne, eu cred că pe această bucată de pământ pe care stau acum, Tu ne vei da o fântână“.

Strânse în grabă pe câțiva oameni cari mai aveau încă atâta putere ca să lucreze, și le făcu cunoscut făgăduința primită ca răspuns la rugăciunile ei. „Așa că acum veți putea începe să săpați chiar aci“, porunci ea. Dar ei începură să rădă. „Săpați“, fu singurul ei răspuns, așa că ei începură să sape.

La un metru adâncime dădură peste o stâncă foarte tare. La vreo câțiva kilometri depărtare locuia un frate misionar. Mergând la el îi explicară greutatea peste care dăduse și acesta aduse cu sine dinamită și fitil. O puternică explozie și stâncă fu învinsă. Din nou oamenii cei necredincioși începură să rădă în semn de batjocură. Dar credința celor două misionare nu se clătină de fel. „Săpați“, porunci ea din nou. Și oamenii se apucară din nou de săpat.

O altă zi de lucru. Săpară cinci metri, dar apa nu se ivi. Șapte metri adâncime, nici urmă de umzeală. Zece metri adâncime și deodată, — de câte ori nu face Dumnezeu lucrurile pe neașteptate! — trei izvoare de apă cristalină țâșniră din fundul cel întunecos al fântânii. Asvârlind sculele, oamenii ieșiră în grabă afară pentru a-și salva vieța din valurile amenințătoare.

Într'un timp foarte scurt fântâna se umplu și cele cinci sute de suflete avură apă din belșug. Ochii tuturor priveau la această

minune, și în timp ce beau mereu din această apă, inimile lor deveneau tot mai recunoscătoare. „Aceasta este apa Viului Dumnezeu“, ziceau ei. Și de atunci până astăzi n'a încetat niciodată să curgă.

Unul dintre misionari, care cu acea ocazie stătuse la marginea fântânii când izvorise pentru întâia dată, mărturisea că văzuse parcă o mână invizibilă ieșind din stâncă și coborînd în fântână.

În apropiere de stațiunea misionară o companie engleză lucra la instalarea unor mașini pentru curățit bumbacul. Ei venise din Anglia cu cele mai moderne și perfecționate mașini, și săpară în stâncă la o sută de metri adâncime, dar nici măcar o singură picătură din prețiosul lichid nu le răsplăti eforturile lor. Ei veniră deci la misiune și ziseră: „Lăsați-ne să punem deasupra fântânii dvs. un aparat electric de cercețat izvoare de apă ca să știm în ce direcție curge această vână de apă“.

După ce le fu dată îngăduința, instalară deasupra fântânii aparatul pentru găsit vinele de apă. Dar ceasul acestui aparat nu se arătase niciodată mai înainte atât de desorientat. Arătătorul se învârtea când în dreapta când în stânga, ba aici ba dincolo, și nu înregistra nimic. Englezii rămăseră surprinși. „Cum“, exclamă unul din ei, „să nu fie oare aici nicio vână de apă!“ Apoi întorcându-se către unul din misionari zise: „Apa Dvs. izvorăște din inima pământului, acesta este un fenomen care este peste puterile noastre de a-l înțelege“.

Un Indian înțelept care stătea alături se grăbi să răspundă: „O, sahib, nu știi? Aceasta este fântâna Viului Dumnezeu!“ Și așa i-a rămas numele până astăzi.

Toți de prin părțile acelea vorbesc cu respect și teamă despre „apa Viului Dumnezeu”.

Intr'alt rând, iar veni o foamete. De această dată apa era din belșug, de asemenea și grâul pentru făină. Dar nu era nicio bucată de lemn pentru foc ca să se facă mâncare. Nimeni nu se putea hrăni cu făină crudă și pe de altă parte, nu aveau nici bani, nici măcar un rup (monedă din India) în cutia cea mică de tinichea pe care sta scris: „Cheltueli generale”. Acesta fu un timp de rugăciune și cercare a credinței. Și promisiunea care veni și de data aceasta se găsea în textul cel bine cunoscut și de neșters din minte, prețios totdeauna în nevoi. Filipeni 4, 9. Ingerul care adusese această făgăduință atrăsese îndeosebi atenția asupra cuvintelor: „Dumnezeu Se va îngriji”. În felul acesta cele două misionare stăruiră din nou în rugăciune.

Douăzeci de zile mai târziu un om intră pe poartă și se prezentă la ușă: „Am de vânzare patruzeci de căruțe cu lemne”, zise el. „Eu stau departe între munții aceia și trebuie să le vând ca să nu mai mă întorc cu ele până acasă. Nu cumva doriți să le luați Dvs.?”

Cele douăzeci de care de lemne ar fi fost suficiente pentru toate nevoile lor și putea salva viețile oamenilor din stațiune. Dar nu aveau niciun ban cu care să poată plăti. „Dumnezeu Se va îngriji!”, apărură din nou făgăduința. „Da”, zise în cele din urmă dânsa, „le vom lua. Trage căruțele în curte și descarcă-le în spatele casei”.

Și astfel una după alta căruțele începură să intre în curtea casei, unde erau cântărite și descărcate.

Două căruțe, trei căruțe, cele două misionare supravegheau în fața ușii, apoi se îndreptau din când în când spre cutia cea mică de tinichea. Dar ea era tot goală. Totuși „Dumnezeu Se va îngriji”. Nu era chip să te aștepti la vreo scrisoare cu bani din partea cui va, pentru că nu mai venise de multe zile niciun vapor din America. Totuși promisiunea nu se schimbă.

Se întoarse din nou la ușă. Optsprezece, nouăsprezece căruțe... Omul își spusese în mod lămurit prețul și era un preț ieftin. Dar oricât de ieftin ar fi fost prețul ele nu aveau cu ce-l plăti. Va face Dumnezeu să plouă bani din cer? Sau banii aceștia se găsesc aci pe pământul Său! Douăzeci și șapte, douăzeci și opt de căruțe... dar Dumnezeu Se va îngriji”.

Nu cumva era vreun prieten Adventist bogat printre creștinii indieni? Niciunul. Atunci vreun prieten misionar care să fi strâns ceva bani? Cu neputință! Acești prieteni erau departe și chiar dacă ar fi fost prezenți, nu ar fi avut de unde să dea în aceste vremuri de foamete. Treizeci și opt, treizeci și nouă de căruțe. Dar cutia cea mică de tinichea era tot goală.

A patruzecă căruță plutea ca într'un nor de lacrimi când fu trasă încet de boi în spatele casei. În momentul când căruța trecea pe lângă prispă, pe poartă apărură un mic poștar indian cu o scrisoare în mână. El adusese un mandat, un lucru destul de deosebit, totuși foarte natural. Cu inima tresăltând de bucurie misionara luă plicul și rupse îndată sigiliul, scoase cecul și... Dumnezeu Se îngrijise! Suma scrisă în cec era exact suma pe care o ceruse vânzătorul de lemne, niciun ban mai mult și niciunul mai puțin. Semnă cecul într'o clipă, apoi se întoarse și plăti lemnele.

Și acum să mergem puțin înapoi. Cu câteva săptămâni mai înainte veștile despre foametea cea mare străbătuse până la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului și inimile multora fusese mișcate ca să se roage pentru ei, chiar și cei din inima Africei. Inimi albe în corpuri negre. În timp ce se rugau simțeau în același timp un îmbold ca să dea ceva, făcând și ei la rândul lor un dar în orez sau haine în bumbac. Ei trebuia să facă ceva și aceasta doreau s'o facă cu bucurie.

Misionarii vândură obiectele aduse, strângând în felul acesta o mică sumă. Scrisoarea cu bani pornise încet în josul fluviului

Congo prin jungle, apoi pe mare pe lângă Capul Furtunilor, pe Oceanul Indian, la Bombay de unde fu trimisă în India Centrală și ajunse așa după cum ați văzut, exact în ziua și clipa când se simțea nevoie de ei. „Dumnezeu Se va îngriji de toate nevoile noastre”.

Credința este favorizată în fiecare zi din cursul anului. Credința este încercată prin lipsa de pâine și apă, de haine sau ciorapi, de chiria pentru locuință și altele. Credința noastră să fie mai statornică și mai practică în toate lucrurile din viață. Nu vă încredeți în Dumnezeu numai dintr'un sentiment referitor la lucrurile spirituale, ci încredeți-vă în El pentru orice lucru, neîncetat, atât pentru viața aceasta cât și pentru cea veșnică, atât pentru corp cât și pentru suflet. Cele mai mari greutăți sunt ușoare în mâinile Sale și cele mai adânci taine sunt lămurite înțelepciunii Sale. — The Youth's Instructor”, 30 August 1938.

Trad. de Șt. Albulescu

Campania de abonamente

Pentru timpul dela 1 Noembrie și până la 15 Decembrie a. c. s'a hotărât o nouă campanie de abonamente la cele trei reviste cari apar la Editura noastră: „Semelele Timpului”, „Amicul Tinerimii” și „Sfetcnicul Vieții”, la care sunt călduros invitați să ia parte toți.

Sacrificiul acesta poate fi pentru mulți prea mare, dar dacă ne gândim la suferințele și lipsurile de tot felul pe cari le îndură mulți semenii de ai noștri, atunci ne dăm seama că ceea ce facem noi este prea puțin. Societatea de binefacere „Samariteanul Milos” așteaptă dela fiecare dintre noi ca și de data aceasta să facem tot ce ne stă în putință pentru ajutorarea celor în nevoi și pentru folosul spiritual al semenilor noștri și al nostru personal.

Să nu lăsăm deci să treacă aceste ocazii de aur, când mai putem face ceva pentru Dumnezeu, căci va veni în curând ziua când vom dori să facem ceea ce n'am făcut în vremurile de liniște, dar va fi pentru totdeauna prea târziu.

Timpul de pregătire

„O furtună neînduplecată în furia ei, se apropie. Suntem noi pregătiți să o întâmpinăm? Nu trebuie să spunem: Primejdiiile zilelor din urmă vor veni curând asupra noastră. Ele au și venit. Acum noi avem nevoie ca sabia Duhului să despartă cu adevărat sufletul și măduva de plăcerile cărnii, apetitului și patimilor”. — „Mărturii”, vol. 8, p. 315.

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre „un timp de strâmtorare cum n'a mai fost niciodată” (Dan. 12, 1) și care va veni asupra lumii exact înainte de a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos. Acest timp de strâmtorare va avea loc în viitorul cel mai apropiat, iar pentru a-l putea întâmpina și a rămâne statornici în credință, avem nevoie de o experiență în cele ale lui Dumnezeu, experiență pe care n'am făcut-o până în prezent. De multe ori strâmtorarea pare mai mare atunci când o cunoaștem, decât este ea în realitate. Dar nu tot așa stau lucrurile cu criza care se află în fața noastră. Minte ce mai pătrunzătoare nu poate cuprinde însemnătatea încercării. În acest timp al încercării fiecare suflet trebuie să stea pentru sine însuși înaintea lui Dumnezeu”. — „The Great Controversy”, p. 622.

Experiențe personale

Pentru zilele ce ne stau în față, prin profetul Ezechiel ni se spune clar: „Chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor, zice Domnul, Dumnezeu. . . . Dacă ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că n'ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, și țara ar ajunge un pustiu”. Ezech. 14, 14—16.

Niciun soț nu va fi în stare să salveze pe soția sa. Nicio mamă nu va fi în stare să salveze pe copilul ei. Fiecare tată, mamă, fiu și fiică, trebuie să aibă o experien-

ță de viețuire în Domnul Isus Hristos, pentru a fi în stare să rămână statornici în această oră de grea încercare.

Acum e timpul de pregătire. Vremea încercării întârzie încă. Ușa harului mai este încă deschisă. Domnul Hristos mijlocește încă în Sanctuarul ceresc pentru poporul Său. Astăzi mai putem face experiență cu El și să câștigăm o astfel de biruință asupra păcatului ca niciodată până acum.

Încercări mai mari

Dacă noi nu suntem în stare să câștigăm biruință astăzi asupra ispitelor și încercărilor cari vin în calea noastră, ce putem spera pentru viitor? Cu privire la aceasta profetul zice: „Dacă alergând cu cei ce aleargă pe picioare, ei te obolesc, cum vei putea să te iei la întrecere cu niște cai? Și dacă nu te crezi la adăpost într'o țară liniștită, ce vei face pe malurile îngâmfate ale Iordanului?” Ier. 13, 5.

Dacă în timpul acesta de pace, în comparație cu furtuna care se va deslănțui asupra lumii, dacă în încercările obișnuite de fiecare zi, noi nu ne putem încrede în Dumnezeu, putem noi să așteptăm ca El să ne dea o îndoită putere a harului în ora de criză? Cu siguranță că nu. În istoria sfântă și în cea bisericească e scris despre credințioșii martirilor. Ei au suferit persecuții pentru cauza lui Hristos. Ei nu și-au iubit viața, ci și-au jertfit-o de bună voie pe rug, pe eșafod sau în celulele închisorilor, pentru că ei au crezut că Dumnezeu a îngăduit ca aceste experiențe să vină asupra lor și că El va întoarce aceste experiențe spre mărirea Sa și spre fericirea sufletului lor.

Casa pe stâncă

Capitolul unsprezece din Ebrei este un comentariu divin asupra tăriei de caracter, credințio-

șiei și eroismului acestor oameni nobili ai lui Dumnezeu. Dar în ce privește experiențele lor, ei nu erau uneori slabi și alteori tari. Experiențele lor nu erau șovăelnice și nesigure, ca apoi când venea o încercare grea să se transforme în putere și tărie de caracter. Nu, ci dimpotrivă. Înainte de a veni timpul de încercare și de suferință, ei au clădit pe stâncă. Ei au cultivat credința în Dumnezeu și în făgăduințele Sale. Au câștigat biruința asupra deprinderilor lor rele și au învățat să umble cu Dumnezeu, după cum a făcut bătrânul Enoh. Astfel atunci când ora încercării a venit, ei n'au încetat de a privi la Dumnezeu ca și Moise. Ei au învățat să umble cu Dumnezeu, să vorbească cu El ca și cu un prieten bun și erau conștienți de prezența Sa divină în cele mai grele încercări prin cari erau chemați să treacă. O astfel de experiență trebuie să facem fiecare. Noi trebuie să cultivăm o experiență ca aceasta dacă vrem să ajungem la biruință. Dați-mi voie să vă spun și să accentuez din nou, că din mila și bunătatea cea mare a lui Dumnezeu, ni s'a mai îngăduit un timp de pregătire în care să ne pregătim sufletele pentru marile încercări cari vor veni.

Bucurie în credință

Nu lăsați ca inima și cugetul să se umple cu speranțe pesimiste. Hristos este aproape de copiii Săi. El este conducătorul lor pe calea ce trebuie să meargă și este gata să le dea înțelepciune și putere în orice nevoie. Dacă suntem încrezători și credințioși, dacă ne consacram orice putere a spiritului și corpului în serviciul Domnului Hristos, dacă suntem stăruitori în rugăciune, dacă cercetăm Cuvântul și căutăm mântuirea semenilor noștri, atunci putem fi siguri că vom face experiențe tot mai frumoase în cele dumnezeiești și cele mai grele încercări din viitor nu vor întrece pe cele de astăzi, pentru că după cum sunt nevoile noastre așa vor fi puterile noastre.

Așa dar să ne consacram cu deplină încredere sufletele no-

stre lui Dumnezeu ca unui prieten cu adevărat credincios, fiind convingi că El nu va pune asupra noastră o povară pentru care nu ne va da și puterile necesare ca să o putem purta. El nu va îngădui să vină nicio încercare asupra noastră fără ca să fi pregătit mai dinainte și o cale de scăpare, dându-ne și puterea necesară ca s'o putem suporta. Noi trebuie să cultivăm spiritul păcii și al bucuriei în Domnul. Acestea sunt roadele Spiritului Sfânt care locuște

în noi. Nu trebuie să privim viitorul cu teamă sau neliniște, căci avem o siguranță și o călăuză sigură și atunci când calea este plină de primejdii, El va merge înaintea noastră. Lei pe cari-i vom întâlni în calea noastră sunt legați în lanțuri. Peste prăpăstii vom găsi întinse poduri și munții vor fi nivelați. Hristos este Căpitanul și Salvatorul nostru. El va conduce bătălia și ne va da biruință prin harul și puterea Sa.

Trd. D. Constantinescu

(Urmare dela pag. 12)

ria orașului Sofia, adună pe cei mai săraci, mulți dintre ei lipsiți de multe ori chiar de pâinea de toate zilele și îi trimite la Svoghe în vila Misiunii noastre. Ajunși la noi, conduși fiind de una sau două surori de caritate, acești copii slăbiți din cauza mizeriei, sunt primiți cu mare căldură și iubire de personalul nostru. După examenul medical fiecare copil este scaldat în baia Misiunii și înscris în registrul Coloniei.

Bucătărele noastre specializate în a prepara hrana vegetariană gustoasă, își încep lucrarea. Ele hrănesc pe acești copii săraci cu hrană vegetariană de 5 ori pe zi. În timpul liber, educatorii noștri, pentru educația fizică, scot pe copii în mijlocul naturii și fac cu ei diferite exerciții în aer liber, bine înțeles toate acestea după un program bine întocmit.

Acesta este al treilea an de când facem această frumoasă lucrare de binefacere pentru copiii săraci. Timpul dela 5 Iulie până la finele lunii Septembrie e împărțit pentru trei serii de copii, fiecare din ele numărând câte 25 zile. După ce se termină 25 zile avem câte două zile libere, pentru ca personalul nostru să aibă timp a pune din nou toate în ordine, pregătindu-le pentru seria de copii ce se așteaptă să sosească.

În primele 25 zile ale acestui sezon am avut 38 copii. La primirea lor fiecare a fost cântărit și greutatea exactă a fiecăruia a fost notată într'un registru special. După trecerea celor 25 zile

copiii au fost din nou cântăriți și am obținut următorul rezultat: toți copiii au câștigat în medie 3,520 kgr. Toți copiii au fost cu sănătatea reînviată.

Plini de bucurie și mulțumire copiii pleacă fiecare la domiciliul său sărăcăcios, cedând locul pentru seria a doua de copii tot așa săraci ca și ei, în număr de 58. În ziua de 21 August a luat sfârșit și a doua serie de 25 de zile. După ce au fost și aceștia cântăriți, rezultatul a fost: greutatea în medie pentru fiecare copil era de 4,460 kgr.

Noi suntem foarte mulțumiți că putem fi de folos concetățenilor noștri în această direcție. Din această muncă noi nu câștigăm nimic. De la primăria orașului Sofia noi primim pentru fiecare copil câte 600 leva, în care intră: de 5 ori hrana pe zi, pat linjerie, lumină, educație și altele. Din rapoartele Autorităților cari se ocupă cu această ramură se vede că noi cu vila noastră din Svoghe batem recordul. Colonia noastră până astăzi a reușit să obțină primul loc în Bulgaria.

Pentru toată munca depusă, noi credem cu tărie că Bunul Dumnezeu are să ne pregătească o frumoasă răsplată pentru ziua de apoi.

I. Mihailoff

Cel mai frumos cadou, e un abonament la cele trei reviste: Sfetnicul Vieții, Amicul Tinerimii și Semnele Timpului.

Necrolog

Fr. Ilie Crăciunescu, presbiterul Comunității Solonești, jud. Suceava, a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 5 Februarie 1938, fiind în etate de 42 ani. A primit botezul în anul 1923. Din timpul acela a făcut multe experiențe frumoase. Cea mai mare bucurie a lui a fost să lucreze pentru Domnul. Trei zile înainte de moarte a mers bolnav pe stradă în mijlocul unui grup de bărbați și i-a îndemnat să se alipească de Domnul Hristos. Unui frate care a stat la patul său de moarte i-a zis: „Ai grijă de lucrarea Domnului!” La inmormântare au fost vreo 500—600 de oameni, cari au auzit cuvântul Domnului.

Avem toată speranța, că Domnul nostru Isus va spune și iubitelui frate Crăciunescu cuvintele sale din Apoc. 14, 12 și Mat. 25, 21.

Fratele Ionel Voicu, în etate de 23 de ani, membru al Comunității Cernăuți, a adormit în Domnul în ziua de 5 Iunie 1938.

Pe patul de suferință, în ultimele clipe ale vieții, el s'a adresat familiei cu următoarele cuvinte: „Eu mor fericit, căci știu că Domnul mă așteaptă și că

voi învia în ziua cea mare a venirii Lui. Urați și voi aceeași credință și ne vom întâlni la glasul trâmbiței”. Surorilor lui cari l-au întrebat care-i este ultima dorință, le-a spus: „Doresc ca și voi să urmați aceeași credință și ne vom revedea cu toții la venirea Domnului”.

La inmormântare, care a avut loc în ziua de 6 Iunie, a luat parte un public numeros care a ascultat Cuvântul Domnului cu privire la rostul acestei vieți, și nădejdea într'o viață viitoare.

Sperăm să vedem pe iubitul nostru frate la arătarea în slavă a Domnului Hristos, pentru ca în veșnicie să-I putem cânta cântări de laudă.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 8.

Abonamentul pe un an lei 100.